

Literarno življenje je kakor vse drugo — organsko. Pisatelj je to, kar je: človek svojega časa in osredja. Slovenski početak ima to težavo, da nima dobrih teoretičnih navodil v slovstveno oblikovanje. Imamo Breznika, nimamo pa ne stilistike ne poetike ne dramaturgije. Kritikov, kakor so bili Bielinški ali Brandes, tudi ni bilo, tako da še do danes nismo preboleli nekakšnega diletantizma. Jezik sta izbrusila Zupančič in Cancar — novi rod, ki po svoje gleda in doživlja, pa še ni našel temu svojemu svetu svojega izraza. Mišlim pa, da mladostna gesta ni samo ničemurna igra, marveč izraz resnično občutenca poklica. Treba nam bi bilo literarnih salonov, kot so jih imeli Francozi, materialno močnejše podprtih literarnih revij in urednikov s širokim obzorjem.

Ivan Pregelj

Naša veličina je v majhnosti, a smo prvotni kljub stoteremu cepljenju s strupi zapadne civilizacije, ker smo sploh še obstali. Verjamem v bodočnost edine naše kulture, in to je jezik od Prešerna do Zupančiča, naše spričevalo za življenje in naš edini človečanski dokument. Sicer pa je slovensko pisati neskončno večja samozavest kakor pa služiti umetnosti v kakšnem drugem velikem kulturnem jeziku. Naš jezik je namreč neskončno mladosten, otroški in prav zato apriorno pesniški.

Ivan Pregelj

Naše pesmi so kakor zvonovi. Daleč pojó popotnemu, ki je zašel, pa ne ve domov. Naše pesmi so kakor zvezde: vso noč svetijo, da verujemo in vidimo: še je Pravični na nebu in vidi naše gorje. Naše pesmi so čarodajna blagodat: kadar srce boli, so zdravilni lek, lačnim neusahljiva hrana, žejnim neizčrpljiv napoj...

Ivan Pregelj

Četrty kulturni večer, sobota 16. junija
ob sedmih zvečer, salon Bullrich:

BRALNI LITERARNI VEČER

Poslušali bomo dela Rude Jurčeca,
Ljerke Lavrenčič, Lojzeta Novaka,
Franceta Papeža in Zorka Simčiča.

Peti kulturni večer, sobota 7. julija
ob sedmih zvečer, salon Bullrich:

FRANCE GORSE

O kiparjevi osebnosti, njegovem življenju
in delu bo ob skiptičnih slikah predaval
Marijan Marolt.

Bertoncelj-Arko
DHAULAGIRI
Knjiga je izšla.

VREDNOTE

Tretja Knjiga — v tisku.

GLAS SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE

Leto III. - 8 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 12. 6. 1956.

NEKAJ MISLI OB LITERARNEM VEČERU

Vrednost vsakoletnega bralnega večera, enega izmed naših že tradicionalnih bečerov, je pač predvsem v tem, da kljub skromnemu številu sodelujočih simbolično pokaže tako poslušalcem kakor prijateljem po svetu, da naši pesniki in pisatelji — delajo naprej.

To so simbolično srečanja v znaku spoštovanja tradicij in ne toliko resnični prikazi nekih reprezentativnih vrednot. V banalni prisposobi: to so olimpijske igre, ki se odigravajo vsake toliko in toliko časa, medtem ko svetovni rekordi padajo dostikrat brez šuma v letih med dvema igrama.

V okviru Slovenske kulturne akcije se je literarno delo začelo razvijati bolj organizirano: vpostavljajo se stiki med pisci, razpisujejo se knjižne nagrade, zbira se študijski material, debate teko, misli se izmenjavajo. Pesniki in pisatelji pišejo, literarni zgodovinarji kdaj s študijami kdaj s spomini rešujejo iz pozabljenja dragocene osebe in njih dejanja, pa tudi prikazujejo ljudi iz naše literarne preteklosti v pravi luči in s tem ohranijo resnično lice in ime ljudi, katerih osebnosti doma pačijo ali zamlčujejo. Kritiki postavljajo nova merila, osvetljujejo prave vrednote; objavljajo ocene v taki obliki in v taki meri, kakor jih pred leti niso mogli, dokazujoč, da ni niti vse, kar se v našem jeziku napiše, vredno tiskanja ali branja, da pa tudi: „slovensko je, naj se ne bere“ ne drži.

Tri leta predstavljajo dobo, ki je celó za emigracijsko literarno zgodovino — kaj šele narodno — komaj dobro zaznaven trenutek, ki nam pa kljub temu že kaže zanimive krivulje: krivuljo kvalitete dela, ki je produkt ustvarjalčeve zrelosti in študija pa tudi možnosti uveljavljanja. Pa tudi krivuljo poseganja v nove, doslej neznane sfere, ki so produkt okolja in — časa. Najsi so nihanja še tako značilna, videti je, da vse struje naše književnosti v zamejstvu žive v sodobnosti in da tudi oni, ki sta jim klasična oblika in obdelava klasičnih okolj blizu, drugače pišejo, kakor so nekoč in kakor bi pisali, če bi ostali na svoji zemlji.

Najvažnejša vprašanja, ki se odpirajo ob naših literarnih publikacijah ali pa večerih, se pa ne ukvarjajo toliko s strahom zaradi vsebinske in formalne metamorfoze našega pisanja. Dosti večje važnosti je problem, ko se naši ustvarjalci ne morejo posvetiti zgolj študiju in pisanju samemu. Borba za vsakdanji kruh, kdaj skoraj popolna izoliranost, združeni s problemom prostega časa, niso podlaga za resno delo niti za upanje na resne uspehe. Vendar je že danes jasno, da je Slovenska kulturna akcija s svojim delom odprla če že ne na stečaj, pa vsaj precej na široko vrata bujnejšemu literarnemu ustvarjanju.

Mnogim avtorjem — starejšim in mlajšim — je takó bilo močó pobegniti pred nujnostjo „kulturnega molka“, katerega razlogi so ležali v njih, pa kdaj tudi izven njih. In še neka zapreka, katere usodnosti se dosti ne zavedamo, je bila vsaj delno odstranjena: res je, da človek, prenasíčen ustvarjalne sile, najde v kakršnih koli razmerah možnost udejstvovanja, res pa je tudi, da premalo možnosti udejstvovanja okrne tehnično plat ustvarjanja v človeku. Ne zna več „vreči na papir“, zapestje ne odgovarja, medtem ko mu v sreču pluje in v glavi gori — stanje, ki more dovesti do nenaravnih, za človeka in njegovo okolico nezdravih posledic.

Skušamo priti do jasnosti. Vsak zase in vsi kot celota. Radi bi vedeli, kje smo. Čeprav je pot dolga, brezkončna, je prijetna zavest, da smo se vsaj premikati začeli. Kar že bo, bo vsaj seme, ki je bilo vrženo na polja. Če njega rast ne bo mogla biti vzor, bo vsaj današnjega časa in današnjih ljudi zrelo — novim ljudem v novi dobi.

Z. S.

Tretji kulturni večer Slovenske kulturne akcije (v soboto 2. junija 1956) je privabil še več poslušalcev kot oba predhodna. Dasi je bilo vreme izredno neugodno in je mesto ležalo pod gosto zimsko mglo, je bila dvorana polna že pred začetkom sporeda. Pozneje je prišlo še več gostov — potrdilo se je, da postaja dvorana premajhna.

Večer je priredil pred kratkim ustanovljeni historični odsek Slovenske kulturne akcije in zato je spored začel vodja odseka Marijan Marolt. Pozdravil je vse navzoče, nato pa v jedrnatih stavkih nakazal naloge, ki jih ima odsek. Potem je podal besedo predavatelju večera, Francetu Glavaču, ki je v poldrugournem razpravljanju razvijal med drugim naslednje misli:

Prvo je zastavil predavatelj vprašanje, ali sploh je razvoj v zgodovini. Z več dokazi praktičnega in filozofskega značaja je zatrdil, da je nek napredek, napredek kvišku, v mejah človeškega naravnega poslanstva. Nastane pa vprašanje, kdo ali kaj povzroča ta napredek. Ali so tu na delu kakšne zakonite sile, ki določajo smer in dvig zgodovine, kot n. pr. geografski, socialni in ekonomski pogoji, ali pa je vse slepi, brezcilni razvoj.

Na več odličnih primerih iz vseh obdobij svetovne zgodovine je pokazal, da take zakonite sile ne obstajajo, da ni nikjer z istimi pogoji nujno zvezana tudi ista zgodovina. Tako je prišel do zaključka, da sicer obstoje določeni naravni pogoji — lahko rečemo izzivanja —, na katera pa lahko ljudje odgovorijo, kakor hočejo, ker imajo svobodno voljo. S njo pa lahko ljudje pozitivno odgovorijo na okolje, lahko pa tudi ne, kar pomeni propad v tistem delu sveta. Ker pa moramo zgodovino jemati s svetovnega, kozmičnega stališča, tak trenutni propad še ne pomeni propada na sploh, ker se drugod človek s svojo svobodno voljo dvigne in napreduje v razumu, pa tudi v volji in morali.

Ob koncu predavanja je obilen aplavz pričal, kako obsežno in pregledno je predavatelj podal vse gradivo. Marijan Marolt je v zaključnih besedah podčrtal, da aplavz ni bil samo izraz priznanja, ampak tudi hvalečnosti vseh poslušalcev.

Kakor je pri prireditvah filozofskega odseka navada, tako se je tudi po tem predavanju zgodovinskega odseka razvila debata in so v razpravljanje posegli številni gostje. Prav kmalu pa se je razgovor prenesel na probleme naših domačih dogodkov v polpreteklosti in pri tem nakazala potreba, kako nujno je reševanje vsega tega gradiva za pravi zgodovinski študij.

Bil je lep in pomemben večer, gotovo med najzanimivejšimi prireditvami Slov. kult. akcije na pragu nove sezone.

SPORED PRIHODNIH KULTURNIH VEČEROV

16. junija 1956: Bralni literarni večer (Ruda Jupričec, Ljerk Lavrenčič, Lojze Novak, France Papež, Zorko Simčič).
7. julija 1956: France Gorše (Oris kiparjeve osebnosti, njegovega življenja in dela. Ob skioptičnih slikah bo predaval Marijan Marolt.)
21. julija 1956: A. T. Linhart - Ob dvestoletnici rojstva (Tragedija „Miss Janny Love“, predstava v slogu bralnega gledališča.)
4. avgusta 1956: Filozofski večer (Prvi v letošnji sezoni. Predaval bo univ. prof. dr. Ivan Ahčin.)
18. avgusta 1956: Umetniška razstava slikarja Milana Volovška.
1. septembra 1956: Filozofski večer (Drugi v sezoni.)
15. septembra 1956: Mozart - Schumann (Glasbeni večer ob dvestoletnici Mozartovega rojstva in stoletnici Schumannove smrti.)
29. septembra 1956: Literarni večer (Drugi v sezoni.)
13. oktobra 1956: Uvod v zgodovino komunistične revolucije v Sloveniji (V okviru historičnega odseka bo predaval dr. Tine Debeljak; koreferent bo France Glavač.)

Gledališki odsek pa bo izven dosedanjega sporeda kulturnih večerov uprizoril v tem času vsaj dve dramski deli iz svetovne in domače literature, ki ju bomo v prihodnje oznanili. Enako bomo najavili tudi predmet drugega filozofskega večera z imenom predavatelja, kot tudi vsebino drugega literarnega večera. Nekateri prihodnjih večerov bodo tudi v drugih dvorana, na kar bomo sproti opozarjali v našem listu.

Dne 14. maja je preteklo 110 let, kar je dr. Prešeren poslal ljubljanskemu guberniju rokopis Poezij s prošnjo, da mu jih dovolijo izdati in 15. decembra istega leta so izšle z letnico 1847.

V ta vrh slovenske umetnosti je spravljeno ustvarjanje dveh desetletij. Toliko je namreč preteklo, kar je jurist 4. letnika Kopitarju pokazal zvezek svojih pesniških poskusov. Trije od teh so prešli v Poezije (Povodni mož in Lenora med Balade in romance, Zvezdogledom med Različne poezije).

Deset let nato je imel Prešeren za sebo, že vse svoje slovenske sonete z Vencem vred, Gazele in druge pesmi, ki so jih prinesle prve štiri Čebeliče, deloma tudi še peta. Njegovo življenje pa je izgubilo zvezdo „visoko na nebi“ in Čopa — edinega človeka, ki mu je mogel slediti in celo pot kazati v skrivnostno deželo poezije. Tako je bil „Krst pri Savici“, ki je tedaj izšel, res „hladilo“, „ločitev od njega“ in „lek ljubezni stari rani“. A imel je tudi poslanstvo, oznaniti, da je srečen samo tisti, ki „up sreče onstran groba v prsih hrani“. Zaključna terceta uvodnega soneta dopušča različno razlago pesnikovega nazora ob komponiranju „Krst“. Dr. Prijatelj je ves Krst predstavljal samo hip Prešernove duše, nepričakovano in slučajno delo, nastalo iz duševne katastrofe. Bolj realno gledanje pokaže v ideji Krsta vrnitev ali vsaj poskus vrnitve moža k veri staršev in otroštva; vidi tudi priznanje poeta, „ki je gorel v njem — po besedah dr. Prijatelja samega — plamen celega naroda kot žarka luč plemenskega genija“, da je njegov narod zrasel pod soncem krščanstva in da je njegova sreča le tu zagotovljena. Nekaj mesecev po „Krstu“ je pesnik pisal Čelakovskemu, da so Slovenci še vedno v stanju, v katerem jih je našla Kollárjeva muza in izrazil bojazen, da slovenska narodnost ne izgine. Vse njegovo pesniško delo je imelo razen dolžnosti osebnega poklica tudi poslanstvo, da reši in dvigne svoje ljudstvo. Nebesa so skazala milost in nam v njem poslala Orfeja „z domačimi pesmami“, da tako nadaljuje in podpira delo tistih, ki so pregnali in preganjajo „zmot oblake“.

odmevi

Vinko Belič je v „Katoliškem glasu“, ki izhaja v Gorici, v štev. z dne 29. marca 1956 napisal kritično poročilo o knjigi Narteja Velikonje pod naslovom „Narteja Velikonje pripovedna zbirka Ljudje“. Članek zaključuje avtor takole:

„Slov. kult. akcija je imela s pripovednimi (oziroma bolj rečeno, proslaviteljskimi) knjigami manj sreče, kot bi ji želeli. Kociprov „Mertik“, Pregljev „Moj svet in moj čas“ ter zdaj Velikonjevi „Ljudje“ so tri knjige, ki kažejo slovensko življenje od začetka tega stoletja pa do začetka minule vojne — življenje, ki je pred petnajstimi leti dokončno utočilo in se pogreznilo v zgodovino. Zadnji čas

Da je Prešeren dajal „Krstu“ in njegovi ideji vso svojo moč, dokazuje dejstvo, da ga je čez pet let kot zaključni del uvezel v tko Poeziji in mu tedaj dodal 42. stan („Bogu sem večno čistost obljubila in tusu in materi Mariji...“) o zvestosti svetá Mesiji“.

POEZIJE

Dorja

Francéta Prešerna.

dolgo upal in se bál,
da sim ópu, stráhu dál;
ó, je prázno, sréčno ni,
ó, si óp in stráh želi.

V LJUBJANI.

Natisnil Jož Bláznik.

PRVA IZDAJA PRED 110 LETI

„Poezije“ so namreč dokončna ureditev Prešernovega pesniškega dela. Tako je knjižniško odločitev za klasičen sistem v antičnih stilih. Pesniški sistem v spomin Matija Čopa“ je v začetku istega leta najprej izšla v Novicah v prvi antičnega mer-

obrazi in obzorja

jenja dolžin, v Poezije pa je Prešeren uvrstil isto pesem tako, kot je za Novicami izšla v Ilirskem listu, „v tevtovski meri“. Edina pesem, ki ji predmarčno vzdusje ni dalo, da pride v Poezije v dokončni obliki, je Zdravljica. Avtor sam je že v rokopisu črtal 3. kitico („V sovražnike z oblakov | rodu naj našga trešči grom...“). Dunajski cenzor Miklošič pa je zadržal 4. kitico („Edinost, sreča, sprava k nam naj nazaj se vrnejo!...“). V celoti je mogla iziti šele marca meseca 1848. leta v Novicah.

1826 - 1836 - 1846: tri pomenljive obletnice! Prva: začetni poskusi slovenskih pesmi, ki razen treh zgor. Druga: sredino Prešernovega dela zavzame „Krst pri Savici“ — kot sfinga skrivnost. Tretja: Poezije, življenjsko delo največjega slovenskega genija je dokončano. Pripadal je obema velikima romantičnima črtama (Prijatelj) — tisti, v kateri so žrtve „bridke, globoke in trpke svetovne boli“, in oni drugi, v kateri prevladuje „skrb za upostavitve, preporeditev iz okrepitev plemenske, narodne samobitnosti“. Evropska romantika je z njim dobila enega največjih poetov-mislecev in enega najbolj klasično navdih-njenih in dovršenih tvorcev. V tem spominja na starejšega sodobnika Beethovna. Kot ta je Prešern najprej zaupal svoje izpovedi klasičnim utrjenim oblikam, h koncu pa je začel iskati novih načinov; njegov orjaški duh si je ustvarjal edinstvene izrazne možnosti. Dalje stoji pri obeh v sredini zagonetno dejanje: pri Beethovnu Fidelio, pri Prešernu „Krst“. Nova vzporednica je pot obeh mož iz osebnih tragedij v človečansko bratstvo, iz filozofskega utesnjenih sistemov v prostost iskanja božje ljubezni — prav do smrtne postelje.

Slovensko pesništvo ima v Prešernovih Poezijah trdno, neizčrpno plodno podlago, raste iz žive skale. Visoka in ljudska umetnost, človečanstvo in naša narodnost, antika in moderni duh, iskanje človeškega duha in božja misel: to so vrelci, ki se pretakajo v živi skali. A rast ni nekaj mehaničnega. Vse polno pogojev zahteva, pa še ni nič, če ni Tistega, ki rast daje in ni zvestobe v tistem ki naj raste.

A. G.

poročamo

„DHAULAGIRI“ JE IZSEL...

Založba Slovenske kulturne akcije je v teh dneh obogatila slovensko knjižno polico z izvrnim potopisom Dinka Bertonecja DHAULAGIRI. Knjiga, ki je izšla kot izredno izdanje drugega letnika knjižnih zbirk Slov. kult. akcije, je prezanjiv popis vzpona na še nepremagani vrh himalajskega osemstisočaka. Popisal ga je Slovenec — begunski izseljenec Bertonec, ki se je pred dvema letoma v sklopu argentinske ekspedicije vrgel v ta edinstveni napad. Prvič v zgodovini slovenskega planinstva je naš gornik naskočil himalajske ledenike in tako zastavil nov mejnik slovenski pričujočnosti v svetu. Na 160 straneh potopisa, ki ga bogati 59 večinoma celostanskih dokumentarnih fotografij, opisuje Bertonec v petnajstih poglavjih naravnost dramatsko zagrizeni spopad človeka s kamnitim sklodom, ki svojo elementarno nedotakljivost brani in ubrani: v tem spopadu v Bertonecjevem „Dhaulagiriju“ navidezno zmaga gora, ki kot v porog človekovi drznosti terja svoj krvavi davek — življenje vodje ekspedicije; a dejansko zmaga človek, ki se zna umakniti v odločilnem trenutku — tik pod vrhom in prav z umikom dokaže svojo duhovno, kraljevsko nadmoč nad brezdušno materijo. Skladno dopolnilo temu potopisu pa so uvodna tri dodatna poglavja „Človek in gora“, ki jih je napisal velik teoretski poznavalec Himalaje, dr. Vojko Arko. Prikupno zunanjo opremo je dal delu ustvarjalni član Kulturne akcije, slikar Milan Volovšek.

„DHAULAGIRI - SLOVENECE V ARGENTINSKI ODPRVI NA HIMALAJO“, kot je polni naslov knjige, pozdravljamo z zadoščenjem. Prepričani smo, da bodo knjigo enako pozdravili tudi vsi slovenski rojaki.

POLJAKI O SLOVENSKI KULTURNI DEJAVNOSTI

„Glos Polski“, tednik poljske protikomunistične emigracije v Argentini, je v svoji številki z dne 8. junija 1956 poročal naslednje:

„Dne 27. maja je imel v Poljskem klubu predavanje prof. Tine Debeljak o Mickiewcu v slovenski literaturi. Profesor Debeljak, bivši lektor na Jagiellonski univerzi v Krakovu in prevajalec poljskih pesniških veeled na slovenski jezik, je goreč častilec Mickiewicza. Prevel je Odo na mladost. Ordonovo utrdbo, Sonete, Tri Budryse, Farysa in odlomke iz Pana Tadeusza. Poleg tega poezijo Slowackega, Krasinskega, Wierzyńskiego, kakor tudi Rodziewiczovne Dewajtisa (Hrast) in Szeucke-Kossakove Križarsko vojsko. Vsi ti prevodi, izdani z odličnimi risbami, ne pričajo samo o močnih medsebojnih vezah med Poljsko in Slovenijo, temveč tudi potrjujejo veliko kulturno raven tega v resnici po številu tako majhnega pa vendar po duhu tako velikega slovenskega naroda.

Danes bi v tem poročilu hotel samo podčrtati, da je za Debeljaka in za precejšnjo skupino Slovencev, ki je prišla na predavanje, Mickiewicz živ. To priča navdušenje, s katerim so sprejeli Odo na mladost in Jankielov koncert, ki ga je v slovenskem prevodu recital g. Jeločnik, kakor tudi to, da luksuzna izdaja Mickiewiczovih pesmi budi med Slovenci široko zanimanje.“

TRETJA KNJIGA „VREDNOT“ TIK PRED IZIDOM

V tisku je tretja knjiga znanstvenega zbornika „VREDNOTE“, ki bo izšla še pred koncem junija. Izid letošnje publikacije bo spet kulturni dogodek v slovenskem zamejskem znanstvenem prizadevanju. Zbornik prinaša na čez 160 straneh razprave Vinka Brumna o političnem delovanju J. E. Kreka v prvih letih našega stoletja, nov doprinos k slovenski politični zgodovini, pa razmišljanje o problemih kulturne adaptacije naše povojne emigracije. Tine Debeljak pod naslovom „Mickiewicz in Slovenci“ odkriva mnoge, doslej nepoznane strani vpliva poljskega pesniškega genija na slovensko književnost. Alojzij Geržinič razpravlja o nekaterih problemih naše umetnostne kulture; za osnovo tej razpravi mu služi predavanje, ki ga je imel na letošnjem uvodnem kulturnem večeru. Posebno pozornost bo vzbudila razprava pokojnega prelata dr. Alojzija Odarja o slovenski teologiji. Stvarni in z zgodovinskimi podatki tehtno utemeljeni so cistercijana p. Mavra Grebena donoski k ustanovitvi Stične. Božidar Fink pa iz področja pravne filozofije razpravlja o etičnosti kazenskega prava s posebnim odnosom na naše dni.

Novi zbornik „VREDNOT“ bo prav gotovo vzbudil prijetno zadovoljstvo med prijatelji resnega branja.

naši ustvarjalci

V Clevelandu v založbi Dramatskega društva "Lilija" je izšla pesniška zbirka Marjana Jakopiča: VRBOVA PIŠČAL. Ocen o pesniški knjigi bodo prinesle naše revije. Tu omenjamo samo, da jo je uredil dr. Milan Pavlovič, opremil pa in ilustriral naš ustvarjalni član akad. slikar Božo Kramolc z osmimi perorisbami in naslovno stranjo. Portret materin, kateri je knjiga posvečena je napravil v Buenos Airesu Stane Snoj. Knjiga je prvo pesniško dejanje severnoameriške emigracije in se lepo predstavlja na slovenskem zamejskem književnem trgu.

doma in po svetu

V Sloveniji pripravljajo proslave stoletnice rojstva pesnika Antona Aškercu. V „Naši sodobnosti“ je o pesniku napisala posebno študijo Marja Boršnikova, avtorica monografije o Aškercu. V Ljubljani in v Celju so odkrili pesniku spomenik, njegovo rojstno hišo v Globokem pri Rimskih Toplicah pa so spremenili v majhen muzej.

Prešernov sklad, iz katerega so dosedaj doma podeljevali le vsakoletne knjižne nagrade, so razširili in bodo iz njega odslej podeljevali tudi stipendije tistim, ki se mislijo posvetiti literarnemu študiju.

Dediči pisatelja Daudeta so izgubili pravdo, ki so jo vodili proti lastnikom Dnevnika pisatelja Edmonda Goncourta. Daudet je bil izvršitelj oporoke svojega prijatelja in tako so si dediči Daudeta lastili posebne pravice ter so skozi petdeset let zadrževali objavo Dnevnika. Sedaj so proces dokončno izgubili in literarni zgodovinarji so si oddahnili: za nekaj desetletij bodo imeli dovolj dela za študij.

Pariz je proslavil 75 letnico rojstva ruskega pisatelja Dostojevskega z uprizoritvijo drame „Velika ljubezen Dostojevskega“, ki jo je napisal Rubežanski. Predstava je bila v gledališču Des Arts in je glavno vlogo igral član Comédie Française Henri Rollan. Tudi v drugih gledališčih so bile proslave in so izvajali dramatizacije „Kazen in zločin“, „Bratje Karamazovi“, „Obsedenec“ in „Večni soprog“.

Lansko leto so v ZDA ustanovili stalni poklicni Shakespearov festival. Sedež festivala je v Stratfordu v Connecticutu. To je sedaj tretji tak festival, dva podobna sta že in sicer eden v Angliji, drugi v Kanadi. Festival ima namen ohranjati Shakespearove igre vedno žive, vloge pa zasedajo predvsem mlajši igralci.

VABILO NA NAROČBO KNJIŽNIH IZDANJ SLOVENSKE KULTURNE AKCIJE nastopajočega letnika 1956/57 (od. 1. VI. do 1. VI.)

Načrt:

FRANCE BALANTIČ

Pesmi

Zorko Simčič:

ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE

Novela

France Papež:

OSNOVNO GOVORJENJE IN PETJE

Pesmi

Ruda Jurčec:

LJUBLJANSKI TRIPTIH

Roman

*** : IZVIRNI SLOVENSKI ROMAN

MEDDOBJE — Revija

VREDNOTE — Zbornik

GLAS — štirinajstdnevnik

Vse knjige bodo izšle tudi vezane v platno.

NAROČNINA:

Argentina: broširano 260 pesov, v platno vez. 300 pesov.

Južna Amerika: Broš. 300 pesov, v platno vez. 340 pesov.

Italija: Broširano 5.800 Lir, v platno vezano 6.500 Lir.

Avstrija: Broširano 260 šilingov, v platno vez. 300 šil.

Francija: Broširano 4.200 frankov, v platno vez. 5.000 fr.

USA in Kanada: Broširano 16 dol., v platno vez. 18 dol.

Anglija, Avstralija: Broš. 6 funtov, v plat. vez. 7 funtov.

Cene posameznim izdanjem bodo objavljene sproti.

Člani Slovenske kulturne akcije imajo pravico do 20% popusta. Naročnino na naša izdanja smo morali nekoliko dvigniti zaradi splošne podražitve tiska in poštne. Prosimo cenjene naročnike, da to sprejmejo z razumevanjem in nam ostanejo zvesti. — Prijatelje Slovenske kulturne akcije zelo lepo prosimo, da sodelujejo z nami pri pridobivanju novih naročnikov.

Priporočamo se za poravnavo zaostale naročnine in čimprejšnje vplačilo nove. Vplačila na ime in naslov: Lenček Ladislav, Cochabamba 1467, Buenos Aires.

Knjižna založba Slovenske kulturne akcije

Alvarado 350, Ramos Mejía, Buenos Aires, Argentina